

Arrest

nr. 260 195 van 6 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 14 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Angolese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Bakongo etnie. U bent geboren op X in X. Voor het jaar 2000 woont u in Casenga. Sinds 2000 woont u in Dala Moleba te Cacuaco. U bent ongehuwd en heeft twee kinderen.

In 2006 begint u te werken voor de gemeentelijke administratie van Cacuaco. In de loop van de 12 jaar dat u voor de administratie werkt, wordt u tewerkgesteld op verschillende afdelingen. Reeds vanaf het begin van uw tewerkstelling, zijn er moeilijkheden m.b.t. de betaling van de lonen, maar in 2017 worden de lonen gedurende meerdere maanden helemaal niet uitbetaald.

U en andere werknemers dienen meerdere klachten in bij de administratie. Uiteindelijk laat de administratie weten dat private bedrijven eerst zullen uitbetaald worden voor hun diensten.

In april 2017 organiseren verschillende werknemers een eerste betoging. De politie slaat de betoging uiteen en de betogers worden tijdelijk geschorst door de werkgever. Na enige tijd loopt de schorsing af, maar de administratie betaalt de lonen nog steeds niet uit. U blijft klachten indienen. U neemt opnieuw contact op met uw collega's en op 13 april 2018 wordt een tweede manifestatie georganiseerd. De politie slaat ook deze manifestatie neer. U weet te ontkomen aan de politie dankzij de hulp van een voorbijganger. Deze man brengt u naar huis. U legt alles uit aan uw ouders en besluit te schuilen in het huis van een nicht L. in de wijk Bairo Uige. Kort daarna beslist u om het land te verlaten. U vraagt een visum aan via de ambassade van Portugal te Luanda. In mei 2018 reist u een eerste maal naar Europa.

In Portugal ontmoet u D. B.. Jullie beginnen een relatie en reizen doorheen Europa. Na een maand in Europa dient u terug te keren naar Angola omdat u denkt dat de situatie gekalmeerd is. Terug in Angola zoekt u informatie over de situatie. U verneemt dat enkele collega's nog gevangen gehouden worden of verdwenen zijn. U besluit niet meer te gaan werken en verblijft in de woning van uw tante S. in Petrangol. Kort na uw terugkeer in Angola ontdekt u eveneens dat u zwanger bent.

In augustus wordt uw familie aangevallen. Aan uw ouders wordt gevraagd waar u zich bevindt, maar dat weten uw ouders niet. Hun huis wordt overhoop gehaald en uw moeder en zus worden meegenomen. Zij worden achtergelaten op een afgelegen plek. U verlaat hierna de woning van uw tante S. en trekt in bij tante M..

Uw tante M. spreekt met generaal A.. Hij helpt u het land te verlaten op 7 november 2018. U reist via Portugal, Spanje en Frankrijk naar België. Op 18 december 2018 dient u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u een werkpas, een attest m.b.t. uw studies en diverse nieuwsartikelen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart dat u betrokken was bij enkele manifestaties tegen de gemeentelijke administratie van Cacucaco omdat de lonen niet uitbetaald werden en dat u gezocht wordt door de autoriteiten (notities persoonlijk onderhoud dd. 28/01/2021 (verder notities CGVS), p. 4-7).

U verklaart dat er zowel in april 2017 als april 2018 een manifestatie gehouden werd om de uitbetaling van de lonen te eisen (notities CGVS, p. 5-6). U verklaart verder dat u in mei 2018 naar Portugal reisde, maar dat u na een maand terug naar Angola moest reizen toen uw visum afliep. U verklaart teruggekeerd te zijn omdat u dacht dat de situatie al rustiger was. U verklaart tijdens uw verblijf in Europa nagedacht te hebben over uw situatie in Angola (notities CGVS, p. 23), dat u dacht dat alles rustiger zou worden en dat u weer aan het werk zou kunnen gaan. Gevraagd hoe u dan later toch wist dat u niet meer naar uw werk kon teruggaan, verklaart u dat u uw collega's gecontacteerd heeft en dat ze u zeiden dat enkele collega's nog in de gevangenis waren en dat anderen vermoord werden. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u pas na uw terugkeer in Angola contact opnam met uw collega's om hen naar de situatie in Cacucaco te vragen. Het tast echter de doorleefdheid en ernst van uw verklaringen grondig aan dat u tijdens uw eerste verblijf in Europa, voor uw terugkeer

naar Angola, zich niet op de hoogte stelt over de situatie in Angola waarvoor u het land in mei 2018 verlaten had. Het is daarenboven niet aannemelijk dat u niet meer weet welke collega u vertelde dat er nog collega's in de gevangenis zaten en dat anderen vermoord waren.

Voor het CGVS verklaart u dat een **eerste manifestatie plaats had in april 2017 (notities CGVS, p. 5), gevolgd door een manifestatie op 13 april 2018. Later tijdens het onderhoud gevraagd wanneer een volgende manifestatie gehouden werd (notities CGVS, p. 23), verklaart u dat er na de tweede manifestatie geen andere manifestaties waren, dat er maar twee manifestaties geweest zijn.** Ter bevestiging gevraagd of er helemaal geen andere manifestaties meer geweest zijn om de lonen te eisen, antwoordt u ontkennend. Gevraagd of er na uw eerste reis naar Europa nog manifestaties geweest zijn, herhaalt u dat er geen andere manifestaties meer geweest zijn. Voor de DVZ verklaarde u echter dat er **in het jaar 2017 in totaal 2 manifestaties geweest zijn, en dat er ook in 2018 een aantal waren geweest** (Vragenlijst CGVS, vraag 3.8). Geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen, verklaart u te denken dat de tolk het verkeerd geïnterpreteerd heeft (notities CGVS, p. 25). Bij aanvang van het onderhoud voor het CGVS gevraagd naar opmerkingen over het onderhoud bij de DVZ, verklaart u echter enkel dat u alles heel kort moest vertellen (notities CGVS, p. 3), zonder dat u op enigerlei wijze verklaringen aflegt aangaande de tolk. Het is dan ook niet ernstig om na confrontatie met inconsistente verklaringen deze te wijten aan de tolk. U legt inconsistente verklaringen af omtrent het aantal manifestaties dat er gehouden werden om de uitbetaling van lonen te eisen.

Daarenboven verklaart u voor het CGVS dat u een van de leiders was die de manifestaties georganiseerd hebben (notities CGVS, p. 21-22). **Voor de DVZ legt u echter geen enkele verklaringen af aangaande uw leiderschap of hulp bij de organisatie van deze manifestaties** (Vragenlijst CGVS, vragen 3.1-3.8). Geconfronteerd met uw verklaringen voor de DVZ, verklaart u dat de mijnheer (de interviewer voor de DVZ) niet gevraagd heeft wie de leider was (notities CGVS, p. 25). U verklaart verder dat u toen alleen gezegd heeft dat u deelgenomen heeft, maar dat de interviewer van het CGVS u wel gevraagd heeft naar het leiderschap. Echter, het gegeven dat u zelf meehielp met de organisatie van de betreffende manifestaties kan bezwaarlijk een detail in uw asielrelaas genoemd worden. Er kan dan ook verwacht worden dat u dit reeds vermeldt tijdens uw onderhoud voor de DVZ, ook wanneer daar niet expliciet naar gevraagd wordt.

Het is daarenboven niet aannemelijk dat u m.b.t. de eerste manifestatie enkel weet dat deze plaats had in de maand april 2017 (notities CGVS, p. 5 + p. 21-22), te meer daar u - althans volgens uw verklaringen- betrokken was bij de organisatie van deze bewuste manifestatie. Het valt eveneens op dat u zelf een nieuwsartikel neerlegt omtrent het ontbreken van de uitbetaling van de lonen door de gemeentelijke administratie van Cacuaco (gepubliceerd op 29 april 2017), maar dat in dit bewuste artikel geen melding gemaakt wordt van een manifestatie in de loop van deze maand.

Het tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen eveneens aan dat u meermaals verklaart niet meer te weten wanneer uw loon de laatste keer uitbetaald werd (notities CGVS, p. 10 + p. 19).

U verklaart verder dat u na uw terugkeer naar Angola, in juni 2018, officieel gestopt bent met te werken (notities CGVS, p. 8-9). Gevraagd of u vanaf juni 2018 nog teruggegaan bent naar de administratie, antwoordt u ontkennend. Gevraagd of u nog andere contacten had met uw werkgever, verklaart u geen contact meer gehad te hebben met uw werkgever, alleen met uw collega's. Gevraagd of u na uw terugkeer naar Angola nog iets ontvangen heeft van uw werkgever, zoals documenten, verklaart u niets meer ontvangen te hebben. In het kader van de huidige procedure legt u echter een werkpas neer. Deze werd uitgegeven op 5 juli 2018, nadat u uw werk officieel stopte. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat het document al aangemaakt was en op uw werk (klaar) lag (notities CGVS, p. 25-26). U verklaart verder dat een collega u daarmee geholpen heeft nadat u dit gevraagd werd door de medewerker van de DVZ. Opgemerkt dat deze werkpas niet aangemaakt wordt wanneer u niet langer werkzaam bent, verklaart u dat u niet helemaal ontslagen was van uw werk, maar dat u enkel geen salaris meer ontving. **Het is echter niet aannemelijk dat u ondanks het feit dat u officieel gestopt bent met werken toch nog een werkpas kan bekomen.**

Verder blijkt uit uw verklaringen aangaande uw contacten met uw familie niet dat u momenteel gezocht wordt door de autoriteiten (notities CGVS, p. 14-15). Later tijdens het onderhoud gevraagd of u na november 2018 - de maand waarin u Angola de tweede maal ontvluchtte (notities CGVS, p. 12 + Verklaring DVZ, p. 5 + p. 9 + p. 12) - nog iets vernomen heeft over uw problemen in Angola, antwoordt u bovendien ontkennend (notities CGVS, p. 24).

U maakt het niet aannemelijk dat u actueel gezocht wordt in uw land van herkomst omwille van de door u beweerde manifestaties.

U legt meerdere nieuwsartikelen neer. U wordt niet in deze artikelen vernoemd. Deze artikelen kunnen het voorgaande niet wijzigen.

Het attest m.b.t. de door u gevolgde opleiding wijzigt niets aan het voorgaande.

De door u neergelegde werkpas werd hierboven reeds besproken.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaalt in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert in het verzoekschrift als enig middel aan:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Zij ontwikkelt het middel als volgt:

“Volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet: [...]

Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoekster, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoekster werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

• Aangaande de manifestaties tegen de gemeentelijke administratie van Cacuaco

Mevrouw P. verklaart dat ze betrokken was bij enkele manifestaties tegen de gemeentelijke administratie van Cacuaco omdat de lonen niet uitbetaald werden en dat ze gezocht werd door de autoriteiten.

Ten eerste, bevestigt Mevrouw P. dat er slechts twee manifestaties waren: de eerste in april 2017 en de tweede in april 2018. Tijdens een afspraak voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, had Mevrouw P. inderdaad aan haar advocaat meegedeeld dat het verslag van haar interview bij de DVZ op dit punt een fout bevatte. Door de stress, bij het begin van haar persoonlijk onderhoud met het CGVS, is Mevrouw P. vergeten op deze fout te wijzen. Verzoekster moet het voordeel van de twijfel krijgen, aangezien alle haar afgelegde verklaringen bij het CGVS volkomen coherent en consistent zijn.

Ten tweede verwijt het CGVS verzoekster dat zij niet de precieze datum kan geven van de eerste manifestatie dat in april 2017 werd georganiseerd. De interpretatie van het CGVS is abusief, aangezien Mevrouw P. bijna vier jaar na deze manifestatie bij het CGVS werd ondervraagd.

Bovendien is het CGVS uitgegaan van een gedeeltelijke lezing van verzoeksters verklaringen, en heeft het geen rekening gehouden met de zeer gedetailleerde verklaringen van verzoekster betreffende deze manifestatie: [citaten uit de notities van het persoonlijk onderhoud]

Ten derde kan het CGVS Mevrouw P. niet op geldige wijze verwijten dat zij niet de precieze datum waarop zij haar laatste salaris heeft ontvangen heeft kunnen geven.

Inderdaad legde Mevrouw P. uit dat: "Ik was ambtenaar en werkte in de gemeentelijke administratie van Cacucaco. Ik heb daar gewerkt gedurende 12 jaar. We hebben problemen met de lonen gehad sinds van het begin daar, maar sinds 2014 hebben we nog meer problemen gehad met onze lonen. Ze betaalden onze lonen heel laat. We hebben altijd problemen gekend met onze lonen, maar in 2017 is dat nog erger geworden. We hebben zelfs 7 maanden zonder salaris geweest. Wij hebben heel veel klachten ingediend en hebben ook brieven gestuurd naar de administratie, waarin we eisten onze rechten op ons salaris, maar er was geen antwoord. Toen ze hebben een antwoord gegeven, hebben ze gezegd dat ze eerst moeten betalen de private bedrijven die werkten voor de administratie. Daarna gingen ze betalen aan hun werknemers" (CGVS, p. 4).

Met andere woorden, de problemen met de uitbetaling van de salarissen gaan jaren terug. Soms werd slechts een deel van het salaris uitbetaald, soms helemaal niets. Daarom kan Mevrouw P. niet zeggen wanneer precies haar laatste salaris correct werd uitbetaald. Bovendien bevestigt de beschikbare documentatie verzoeksters verklaringen dat zij haar salaris als ambtenaar niet meer ontving: [citaat uit stuk 3]

- *Aangaande de terugkeer van Mevrouw P. naar Angola*

Ten eerste bevestigt Mevrouw P. dat ze pas na haar terugkeer in Angola contact opnam met haar collega's om hen naar de situatie in Cacucaco te vragen. In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, zijn haar verklaringen op dit punt altijd consistent geweest (CGVS, pp. 6 en 23).

Ten tweede de enige reden waarom Mevrouw P. geen inlichtingen over de situatie heeft gevraagd voordat zij naar Angola is teruggekeerd, was dat zij ervan overtuigd was dat de situatie tot rust was gekomen. Inderdaad na de eerste demonstratie in april 2017 was de situatie snel weer genormaliseerd. Zij dacht dat het na de manifestatie van april 2018 hetzelfde zou zijn: [citaten uit de notities van het persoonlijk onderhoud]

Ten derde met betrekking tot de collega die Mevrouw P. uiteindelijk waarschuwde voor de ernst van de situatie, heet deze collega P.. Deze collega, die 38 of 39 jaar oud moet zijn, werkte bij personeelszaken. Mevrouw P. weet niet of P. op dit moment nog bij de administratie werkt, maar toen zij het land verliet, werkte hij daar nog steeds. Mevrouw P. had geen regelmatig contact met hem op het werk, maar ze konden goed met elkaar opschieten. P. is getrouwd en heeft kinderen. P. heeft niet deelgenomen aan de gebeurtenissen.

De houding van het CGVS tegenover een vergetelheid is veel te streng, aangezien het persoonlijk onderhoud van Mevrouw P. zeer lang heeft geduurd. Het persoonlijk onderhoud duurde van 13.44 uur tot 18.22 uur, met slechts een pauze van 15 minuten. De vraag betreffende de collega van Mevrouw P. die haar heeft gewaarschuwd voor de ernst van de situatie, werd gesteld aan het einde van het persoonlijk onderhoud toen mevrouw P. was uitgeput: "Je hebt geen idee over haar naam? Neen, ik heb geen idee meer. Ik heb wel honger. Als je korte antwoorden geeft, dan kan het over 10 minuten gedaan zijn (...) Ik ben wat moe" (CGVS, p. 24). De vermoeidheid helpt te begrijpen waarom Mevrouw P. een geheugenverlies heeft gehad.

Ten vierde verwijt het CGVS Mevrouw P. dat zij tijdens haar interview bij de DVZ niet heeft gezegd dat zij een van de leiders was die de betogingen hebben georganiseerd.

Niettemin had het CGVS rekening moeten houden met alle samenhangende en gedetailleerde verklaringen die Mevrouw P. over de manifestaties kon afleggen. Het vrije relaas van Mevrouw P. was zeer gedetailleerd en getuigt ongetwijfeld van een gevoel van ervaring (CGVS, pp. 4-7). Voor elk van de manifestaties heeft Mevrouw P. uiteengezet welke voorbereidingen vooraf waren getroffen, waar de manifestaties hadden plaatsgevonden, hoe lang de manifestaties hadden geduurd, hoeveel mensen eraan hadden deelgenomen en wat de gevolgen van de demonstraties waren geweest.

In een arrest nr. 218 191 van 13 maart 2019, heeft Uw Raad al beoordeeld dat: [...]

Deze redenering is van toepassing op deze zaak, temeer daar Mevrouw P. niet heeft gelogen, maar er niet aan heeft gedacht een informatie te verstrekken.

- *Aangaande het door verzoekster neergelegde werkpas*

Het CGVS verwijt Mevrouw P. dat zij een op 5 juli 2018 afgegeven werkbadge heeft neergelegd ter staving van haar verzoek om internationale bescherming, terwijl zij zei dat zij in juni 2018 officieel was gestopt met werken.

Daarbij houdt het CGVS geen rekening met het feit dat Mevrouw P. nooit officieel ontslag heeft genomen: "Ik heb geen salaris meer ontvangen van mijn werkgever, maar ik was niet helemaal ontslagen van mijn werk" (CGVS, p. 26). In juni ging ze niet meer werken, maar ze had geen officieel ontslag genomen. Ze was gewoon uit de circulatie verdwenen.

- *Aangaande de actualiteit van de vrees van verzoekster*

Het CGVS betoogt dat verzoeksters vrees niet meer actueel is, aangezien haar familie haar niet heeft verteld dat zij nog steeds problemen ondervond die verband hielden met haar situatie.

Enerzijds als de familie van mevrouw P. haar hierover niets heeft verteld, dan was dat alleen om haar niet nog meer te belasten. Mevrouw P. is erg getroffen door de problemen die haar familie door haar toedoen heeft ondervonden. Haar familie probeerde haar gewoon te behouden.

Anderzijds uit de beschikbare documentatie blijkt dat mensen die demonstreren en standpunten innemen die tegen de regering ingaan, in het algemeen worden vervolgd: [citaten uit stukken 4-6]

Gelet op al deze factoren kan het CGVS niet op geldige wijze beweren dat de vrees van de verzoeker niet langer actueel is."

2.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster de volgende stukken:

"3. Stess News, "Angola - Les salaires impayés des fonctionnaires", 22 mei 2018

4. La Croix, "Angola, des forces de l'ordre toujours aussi violentes", 10 februari 2021

5. US Department of State, "2018 Country Reports on Human Rights Practices: Angola"

6. Human Rights Committee, "Concluding observations on the second periodic report of Angola", 8 mei 2019".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat de verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op

ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Angola uit vrees voor problemen omdat zij betrokken was bij manifestaties tegen de gemeentelijke administratie van Cacucaco omdat de lonen niet uitbetaald werden.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, gelet op de volgende redenen:

- Verzoekster kan de aanleiding van haar problemen, met name de manifestaties, geenszins aannemelijk maken. Zo legt zij tegenstrijdige verklaringen af over hoeveel betogingen er plaatsvonden (vragenlijst CGVS, vraag 3.8; notities van het persoonlijk onderhoud (hierna; notities), p. 5, 23), kan zij de eerste manifestatie niet precies in de tijd situeren (notities, p. 5, 21-22) en vertelde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niks over haar betrokkenheid bij de organisatie van de betogingen (vragenlijst CGVS, vragen 3.1-3.8) hoewel zij tijdens het persoonlijk onderhoud plots beweerde dat zij een van de leiders van de manifestaties was (notities, p. 21-22). In het verzoekschrift wordt gesteld dat het verslag van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken een fout bevatte wat betreft het aantal manifestaties, maar dat zij dit door de stress bij het begin van het persoonlijk onderhoud is vergeten te zeggen. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas coherent weergeeft. Bovendien werden verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar voorgelezen in het Portugees en heeft zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Vervolgens laat verzoekster opnieuw na deze fout te noemen aan het begin van het persoonlijk onderhoud wanneer zij uitdrukkelijk gevraagd werd of er opmerkingen waren bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (notities, p. 3). Dat verzoekster pas na confrontatie met de tegenstrijdigheid aanhaalt dat ze d nkt dat de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken dit misschien verkeerd vertaald heeft (notities, p. 25), is dan ook geenszins overtuigend.
- Verzoekster verklaarde dat zij omwille van de problemen bij de tweede betoging in april 2018 is ondergedoken bij haar nicht, om dan in mei 2018 het land te ontvluchten. Tijdens haar verblijf in Europa bleek zij echter niet meer te hebben geïnformeerd over de stand van zaken van haar problemen. Zij verklaarde pas bij terugkeer haar collega's te hebben gecontacteerd om naar de situatie te vragen (notities, p. 23). Dat zij dacht dat de situatie al wel snel genormaliseerd zou zijn, zoals na de eerste betoging, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, is geenszins overtuigend daar verzoekster blijkbaar w l had gemeend het land te moeten ontvluchten. Redelijkerwijze kan van een verzoekster om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.
- Verzoekster bleek voorts in de onmogelijkheid om tijdens het persoonlijk onderhoud de naam te geven van de collega van wie zij vernam dat er nog collega's in de gevangenis zaten en dat andere vermoord waren (notities, p. 23-24). In het verzoekschrift wordt aangebracht dat dit op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd en dat verzoekster toen aangaf moe te zijn en honger te hebben. Dit kan echter bezwaarlijk verklaren waarom verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud *“geen idee”* had van de naam van de collega, doch ondertussen in het verzoekschrift kan vertellen

dat het P. was, die 38 of 39 jaar oud moet zijn, bij personeelszaken werkte, getrouwd is en kinderen heeft.

- Verzoeksters verklaringen over de gebeurtenissen na haar terugkeer uit Europa worden verder ondermijnd door de vaststelling dat zij aangaf dat zij na haar terugkeer naar Angola, in juni 2018, officieel gestopt was met werken, dat zij sinds dan nooit meer terugging naar de administratie, geen andere contacten meer had met haar werkgever en ook niks meer ontvangen heeft van haar werkgever (notities, p. 8-9), terwijl zij wel een werkpas neerlegt die werd uitgegeven op 5 juli 2018. De stelling in het verzoekschrift dat zij nooit officieel ontslag heeft genomen maar gewoon niet meer ging werken, strookt niet met haar uitdrukkelijke bewering dat zij in juni 2018 officieel stopte met werken, noch met haar verklaring sinds dan niks meer ontvangen te hebben van haar werkgever.
- Uit verzoeksters verklaringen over haar contacten met haar familie in Angola blijkt hoe dan ook geenszins dat zij momenteel gezocht wordt door de autoriteiten (notities, p. 14-15, 24). Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat haar familie haar niet wenst te belasten met dergelijke informatie, kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet worden afgeleid dat verzoekster ook maar enige vragen aangaande de actualiteit van haar problemen heeft gesteld aan haar familie (notities, p. 14-15, 24), laat staan dat zij er alles aan zou doen en eventueel met andere mensen zou spreken om informatie over haar recente situatie te bekomen. Actuele informatie is van primordiaal belang om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten en haar nalatige handelingen om zich enigszins te informeren ondermijnen haar vrees voor vervolging.

5. De citaten in het verzoekschrift aangaande de problemen met de uitbetaling van de salarissen (stuk 3) en aangaande de vervolging van mensen die demonstreren en standpunten innemen die tegen de regering ingaan (stukken 4-6) betreffen de algemene situatie in het land van herkomst, maar volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, gelet op het voorgaande.

6. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in één van de gegeven versies aangaande het aantal manifestaties, het goedpraten van haar onwetendheid over de datum van de eerste betoging omdat het "*bijna vier jaar*" geleden is, het minimaliseren van de conclusies van verweerder en het hierbij het louter benadrukken van haar andere verklaringen omtrent de manifestaties die erop zouden moeten wijzen dat haar relaas wél geloofwaardig is. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

7. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

9. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS